

ÉLNI FOGSZ, ÉLNI

Barátaim szenvedtem én is
keservesen.
Emelem két kin között mégis
kábult fejem.
Ég a gyulékony bőr, de bár ég,
győzöm magam:
ne bőröm gondolkodjék,
hanem agyam.

Ha fájva se csak égő, fájó
ideg legyek,
hogy előre tekintsek és túl
magam felett,
hogy távolba láthassak úgy, hogy
már messziről
lássam, ítéljem azt is,
mi most gyötör.

Szót tőlem az idő vár, én nem
hazudhatok.
Nem így vártam az oly régen várt
fordulatot.
De eljött, de itt van és így is
a mi korunk.
De így is az lehet, mit
mi akarunk!

Számon még mosolygás ha mozdul
csikordulok,
de — rozsdásan is belül jó gép —
megindulok.
De föl — és fölemelem újra
zúgó fejem,
nézzünk farkas-szemet hát
történelem.

Fejedről véred bár karomként
szembe mar,
így állj meg, így kémlelj körébed
te is magyar.
Láss túl azon, mi csak van
túl magadon.
Élni fogsz, élni. élni
jó magyarom!

Ki által éltél vérben-éhből
századokat,
ez a kinpróba mi tenéked?
Egy pillanat!
(Nyitja éj kemencéjét s nyújtja
forrón feléd
millió és millió hajnal
a kenyerét!)